מן הבית מן הבשר חוצה אין לי אלא מבית

לבית מחבורה לחבורה מנין ת"ל חוצה חוץ

לאכילתו א"ר אמי יהמוציא בשר פסח

מחבורה לחבורה אינו חייב עד שיניח הוצאה

כתיב ביה כשבת מה שבת עד דעבד עקירה

והנחה אף ה"נ עד דעבד עקירה והגחה

מתיב רבי אבא בר ממל *יהיו מובלים אותן

במומות הראשונים יצאו חוץ לחומת העזרה

והאחרונים לא יצאו הראשונים מממאין

בגדים והאחרונים אין מממאין בגדים והא לא

נח הוא מותיב לה והוא מפרק לה בנגררין:

בותני יאבר שיצא מקצתו חותך עד

שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק וחותך

ובמוקדשין קוצץ בקופיץ שאין בו משום

שבירת העצם מן האגף ולפנים כלפנים ימן

האגף ולחוץ כלחוץ *החלונות ועובי החומה

כלפנים: גב" אמר רב יהודה אמר רב

וכן לתפלה ופליגא דריב"ל *דא"ר יהושע בן

לוי 'אפילו מחוצה של ברזל אינה מפסקת

בין ישראל לאביהם שבשמים. הא נופא

קשיא אמרת מן האגף ולפנים כלפנים הא

אגף עצמו כלחוץ אימא סיפא מן האגף

ולהוץ כלחוץ הא אגף עצמו כלפנים לא

קשיא כאן בשערי עזרה כאן בשערי ירושלים

ראמר רבי שמואל בר רב יצחק מפני מה לא

נתקדשו שערי ירושלים מפני שמצורעין מנינין

תחתיהן בחמה מפני החמה ובגשמים מפני

הגשמים ואמר רבי שמואל בר רב יצחק

מפני מה לא נתקדשה שער נקנור *מפני

ישמצורעין עומדין שם ומכניסין בהונות ידם:

החלונות ועובי החומה וכו': אמר רב °כגנין

ועליות לא נתקדשו איני והאמר רב משום

רבי חייא כזיתא פסחא והלילא פקע אינרא

רואר

משין ים מושים איה סיי

[וע"ע תום׳ שבק ב. ר'ק פשם

רבינו הננאל כוית הואיל ומותר מהנד

עקירה והנהה ומותבינן עלה מהא הביי פרים הנשרפין רשעירים להביחו מבפנים חבל ע"י משיכת הנשרפין היו פוענין איתן במוסות האשונים התוט לא היו יכולים האחרונים יצא לתומת מירה להביאו אללו:
אחרונים לא יצאו

ברכה מן האגף ולדוץ כלחיץ ופלינא דר"הרשע בן לוי דאטר ר' יהושע

כן לוי אפי' מחיצה של ברול אינה מפסקת בין אינה מפסקת בין ראל לאכיהם שבשטים ואקשי' הא נופה קשיא אטרת טן האנף רלפנים כלפנים ואוקיםנא בשער

ספני שמצורעין סגינין תחתיהן בחמה ספני החמה כו' וכן שערי

קא א ב מיי פים הוצאה כתיב ביה כשבת . פי׳ אל ילא אים ממקומו והיינו אל

ופריך לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד הוא משמע דלהולאה נמי אתא וא"ת דברים הזורק (שבת ט:) דרים מהלי כשיחות כפים הולחה מויכלא העם מהביא ואומר מל ח מוש"ש (ספיף 1) ר"י דאילטריך חד להולאה דעני סימן קליח ספיף דד: להולאה דבעל הבית ומשום קז ח מיי פיד ממלי וחד להולאה דבעל כפרה דמנאה מלאכה גרוע היא אינטריך קת ש מייי פין פסף למיכתב בתרוייהו ולהכי חשיב להו סנחירה נמי ברים מסכת שבת (דף בי) בתרתי לפי שכתובות בשני מקראות ומסיק אבות מאי ניהו יניאות

יליחות תרתי הווין*: בנגררין . אומר ר"י דלאו דוקא

עררין אלא שיהיו תוך ג' לקרקע דאפי' לרבכן *דר"ע דלית קטמה כמו שהוכחה דמנא להו בזורק במעביר תוך ג' מודו דהכ אמריכן בהמוליא יין (שם דף פי) אמר רבא הוליא חלי גרוגרת והניחה וחזר והוליא חלי אחרת דרך עליה חייב ופריך והא אמר רבא תוך שלשה לרבנן לריך הנחה על גבי משהו ומשני לא קשיא כאן בזורק כאן במעביר ולאו דוקא נקט התם דרך עליה דהוא הדין שלא דרך האוכלו בלא תעשה לא דרך עניה דהות הדין שנח דרך אפשר בפחות מכוית עליה תוך ג' אלא נקט דרך עליה דהשתא לא לריך שיהא תוך ג' רק יהשיקנא איא יוצא דפסח דברי הכל לא שיהל תוך ג' דגרוגרת מיחייב ולס נורו בו שומאה דבני הלחר אכתו הואד האשווים משחי תאמר אכתי היאך ראשונים מטמא חבורה דרייד הן כי קא סבעיא לן יוצא דקרשים הא בשבת לא הויא הולאה כענין מבעיא לן יוצא דקרשים הא בשבת לא הויא הולאה כענין ועלתה בתיקו: זה הואיל ואגד הפר ביד האחרונים זה הואיל ואגד הפר ביד האחרונים תביא לא תתיא כן בפניסלדמולת בתולנים (שם דף נה:) הבית אין לי שבפניסלדמולת בתולנים (שם דף נה:) אלאמנית לבית מהנודה (י"ל דהכת מיירי שכל הפר חון לחבורה מנין ת'ל מן לחומת העוזרה ואפילו למאן דאמר הבשר דתצה לאכילתו לחומת העוזרה ואפילו למאן דאמר ואינו חייב עד שיעשה התם אנד כלי שמיה אגד הנ"מ כלי שיש לו תוך דאינו חייב אם הוציא שלה מה א התנן שיש ט מוך לחיט חייב חם הוניח בשחיםת קרשים פי"א מקלתו שע"י מה שבפנים יכול

יצא לחיפת פורה להביאו אלו: להביאו אלו: למשרה והשומד חון לפכח אין מלטרף: אינא להפיא אחרונים לא יצאו לבן לתפלה. פי' בקונטרם לענין לירוף ואין נראה דבאלו נאמרין לעשרה והשומד חון לפכח אין לכן לתפלה. פי' בקונטרם לענין לירוף ואין נראה דבאלו נאמרין בכל לפני המקום שהכל גליי וידוע לפניו ואין סתימה לפניו: פני השער מן הנקישה ולפנים: שפרי ירושלים. אגף עלמו מובי השער מן הנקישה ולפנים: שפרי ירושלים. אגף עלמו דאמר אפי' מחינה של ברזל אינה מפסקת ובפרק כל גגות (שירובין מאקיפנא בנכרום על 25;) משמע סתמא דגמרא דמחילה מססקת ללירוף דקאמר ט' הארץ ואינן (נפשיו) בתחוב ואחר בידולה אני מימרסיי ולחניני שותר וחנילה כמי לא בקטנה ואחד בגדולה אין מנטרפין ולענין שופר ומגילה נמי לא מגביה, בן הקרקע בקוסה וחחד בגדונה חין מנסרפין ונענין סופר ונעילה על נה אלא נמשבין (מ) (עיל) מנית לפרש דתנן בהדית בפ' ראורו ב"ד (ר"ה דף כז: ושם) היה עובר הארך דהיינו הנותם: אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת ושמע פר אבר שינא שקורה! כי׳ פן האגף ולפנים קול שופר או מגילה אם כוון לבו ילא. ונראה לר"י דהכא מיירי לענין לעטת יחיד קדושה ויהא שמיה רבא מברך דאין מחילה אפר רב יהידה רב וכן לתפלה מפסקת לריב"ל ולרב יהודה מפסקת כיון דהוי דבר שלריך עשרה וכי היכי דלא מלטרף לא נפיק ידי חובה אבל שופר לא בעי עשרה: לא נתקדשה שער ניקטר. וא"ת אם כן בשערי עזרה גופה ליפלוג כאן בשער ניקטר כאן בשאר שערים וי"ל דמתניתין

. בפסח האי שאינו נפסל אלא חוץ לחומת ירושלים: החלונות ועובי החומה כלפנים. בפ"ב דשבועות (דף פו:)

פליני כילד מהלכים שתי תודות שהיו מקדשין בהם חד אמר זו כנגד זו וחד אמר זו אחר זו משמע החם דמבפנים היו מהלכין דפריך בשלמה למהן דאמר זו אחר זו אמטו להכי פנימית נאכלת שכבר קדשה ראשונה אלא למאן דאמר כו' ואי מבחוץ היו מהלכין היכי קאמר דקדשה ראשונה חוץ לחומה והא דקאמר התם למאן דאמר זו כנגד זו פנימית הך דמקרבה לחומה

הפסח כדחנן לקמן (דף זהי) הראשון טעון הלל על אכילתו : אפ"צ מבפנים היו מהלכים קרי לה פנימית שהיא ללד חוץ שבל שפור של הקבור מבפנים היו מהכנים קרי נה פניתינו שירו של ייון התחמה הקידוש היה תלוי החתיק בתפה שבי החומה הקידוש היה תלוי הרחה שני ירושלים מפני שהיתה בין ב"ד ובין התחמה אי נמי לתחמה אי נמי לתחמה בכר שורא אתי שפיר דלשם ודאי יכולים לילך ולקדש: שפצוריון עישרין שם בדעת ב"ד הקדשה שפיר עובי החומה והלוטת אי נמי למאן דמסקיטן בגמרא עובי החומה בכר שורא אתי שפיר דלשם ודאי יכולים לילך ולקדש: שפצוריון עישרין שהיה אבף עצפו כלפנים: ההלוטת ועובי החומה כלפנים. אשר רב נגן ועליות של ירושלים לא נתקדשו האקש" עליה והא שירו דאפר בשום רבי חייא פסח בויחא והלילא שקע שתרא כמי שיוו עליהם אבל שערי עורה אבף עצפו כלפנים: ההלוטת ועובי החומה כלפנים. אשר רב נגן ועליות של ירושלים לא נתקדשו האקש" עליה והא שירו דאפר בשום רבי חייא פסח בויחא והלילא שבע שתרא

מחבורה לחבורה מנין דתניא "לא תוציא שמים חמאת כחיב בטשותה בששה את " כולה ולא בעושה מקלחה (שנת דף נכ:) והאי כמי אע"ג דלאו בר חמאת כוח הולחה כי החם בעינן: כיו מוכלין מומם כמומום. פרים הנשרפי' כגון פר ושעיר יוה"כ ופר העלם דבר ופר כהן משיח הגשרפין חוץ לג' מחטת וילפיכן בסדר יומא בפ' שני שעירי (דף סח.) להלן בשאר ונחים סר: פרים הנשרפין אתה טתן להם ג' מחטות וכאן ביום הכפורים אתה טתן להם מחנה אחת בתמיה דכתיב יוליא אל מחוך למחכה *ושרף וגו' אלא צ"ל ושרפו לומר לך כיון שילאו חוץ למחנה אחת מטמח בגדים דהח כחיב והשורף אותה יכבם בגדיו אלמא כשיולאין מן העזרה מטמא בגדים שעליהם מיד ואע"ג דלא נח והכא הולאה כתיבא דכתיב והליא את הפר ונו': בעררין . על גבי קרקע דאיכא הנחה: בותנ" מופך עד שמנים לפנם . כדפרישית לעיל:ובמוקדשים . בשאר קדשים שילא מהן מקלת אבר: קולן . את היולא בקופין : מן ספבף ולפנים כלפנים. אגף קרי כל מקום הגפת הדלת שהוא חופף ונוקם שם כשסוגרו דהיינו משפת הפנימית של עובי הפתח עד מקום הגקישה שקורין רב"ן: מן כפגף ולפנים. דהייט תוך העיר ממש כלפנים ואוכלין שם קדשים קלים: מן פפגף ולפון כלפון . דהיינו מקום

ועובי ראש החומה בגובה כלפנים

ואע"ג דבעובי השערים לא אמרן הכי

התם כדמפרש מעמא בגמרא מפני

המצורעים: בבן וכן לספלם .

העומד מן האגף ולפנים מלטרף

עזרה חוץ משער ניקטר מפני המטרע שעומד שם בעודו מחוסר

מחטת כדאמרינן באלו דברים (לעיל ס:٠): מפני מה לא נסקדשה

פוסדין שם. ביום שמונה לימי ספרו לחחר שנתרפה וגלח ומבל

והעריב שמשו בשביעי ועודט מחוסר כפורים ותניא בהקומן (מנחות כז.) מחוסר כפורים שנכנם לעזרה עונשו כרת ונפקח לן מעוד

מומאתו בו ומכנים ידיו משם לעזרה לתת עליהן מדם האשם שאיני

מוליאו לחוץ היה נפסל ביולא וביאה במקלת לאו שמה ביאה לעונשו

פל כך אי נמי שמה ביאה וגזירת הכמוב היא והעמיד הכהן המטהר

את האים המיטהר לפני ה' וגו' (ויקרא יד): גגין ופליום לא נסקדשו.

בין גגי ירושלים בקדושת ירושלים לקדשים קלים בין גגי לשכות

העזרה בקדושת עזרה לקדושת קדשי קדשים: כדיפה פספה . חבורות גדולות היו נמנין עד שלא היה הפסח מגיע לכל אחד

כי אם כזית מן הפסח: וסלילם פקם מינרם . לקול המולת ההמון

מההלל דומין כאילו הגגין מתבקעים שהיו אומרים ההלל על

הנקישה ואגף עלמו לא ידעי' השתא אי כלפנים אי כלתוך ובגמרא מפרש (פי' פוספים יכמות ז: ד"ם ליי: פסלונום . שבחומת ירושלים זה נכנק כוי]

מחורת

השים

בליון

לפשרט השבה. הפסק לפני המקום שהכל גלוי וידוע לפניו וחין שנרמים . לגף עלמו במרא גגין עלפו . עובי השער מן הנקישה ולפנים : שפרי ירושלים . לגף עלמו במרא ביי שלפו . עובי השער מורה . נתקדש עוביין בקדושת ישליה . עיי כפורים ומכנים משם בהוטתיו לעזרה מלורע משתלה חוך לשלש ינמשכה למלך משתנה בדארונו באלו בדרות לעני מיז: שפני מה לא נחתדשה ינמשכה למלך שפר ניקנור. בקדושת עזרה והוא שער המזרחית של עזרה: מסלי שנגום: